

แรงจูงใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในจังหวัดพังงา

Travel Motivations of Thai Tourists Affecting Decision to Travel in Phang Nga Province

เลิศศักดิ์ ปนกกลิ่น^{1*} ไพฑูรย์ มนต์พานทอง²

Lertsak Ponklin^{1*} Paithoon Monpanthong²

Corresponding Author's Email: Lp.wowandaman@gmail.com

(Received: July 17, 2023; Revised: October 5, 2023; Accepted: October 14, 2023)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาลักษณะประชากรศาสตร์ที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา และ 2) เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่ได้มีการเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดพังงา โดยต้องมีการตอบคำถามในการเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดพังงา อย่างน้อย 1 ครั้ง จำนวน 385 คน โดยใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบไม่อาศัยความน่าจะเป็น โดยการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ค่าที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงพหุ

ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการท่องเที่ยว โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ แรงจูงใจภายในของการท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก และแรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก และสำหรับผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า 1) นักท่องเที่ยวที่มีอายุ ระดับการศึกษา ภูมิฐานะ สถานภาพสมรส และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงามากที่สุด คือ แรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว ด้านระบบการรักษาความปลอดภัย ด้านการบริการ ด้านการคมนาคม และด้านสิ่งดึงดูดใจ และสำหรับแรงจูงใจภายในของการท่องเที่ยว ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และด้านกายภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: แรงจูงใจในการท่องเที่ยว การตัดสินใจท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวชาวไทย

Abstract

The objectives of this research were 1) to study demographic characteristics affecting tourism behavior of Thai tourists in Phang Nga and 2) to study travel motivations affecting travel decisions of Thai tourists in Phang Nga. The sample group used in this research was 385 Thai tourists who had traveled to Phang Nga Province with experience of traveling in Phang Nga Province at least once. By using a non-probability sampling method by purposive sampling and convenience sampling. The tool used for collecting data was a questionnaire. Statistics used in data analysis were frequency, percentage, mean, standard deviation. T-test, One-Way ANOVA (F-test), and Multiple Regression Analysis.

The results showed that the motivation for tourism overall was at a high level. When considering each side, it was found that the side with the highest average was that the intrinsic motivation of tourism was at a high level and

¹ นักศึกษาปริญญาโทมหาบัณฑิต หลักสูตรการจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวและบริการแบบบูรณาการ คณะการจัดการการท่องเที่ยว และสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

² อาจารย์ประจำ สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวและบริการแบบบูรณาการ คณะการจัดการการท่องเที่ยว และสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

¹ Master's Student, Management, Integrated Tourism and Hospitality Management, National Institute of Development Administration

² Lecturer, Management, Integrated Tourism and Hospitality Management, National Institute of Development Administration

extrinsic motivation of tourism was at a high level and for the results of the hypothesis test, it was found that 1) tourists with age, education level, domicile, marital status and average monthly income had a statistically significant difference on the tourism behavior of Thai tourists in Phang Nga Province at the level of .05 and 2) The factor that most affects Thai tourists' travel decisions in Phang Nga Province is the extrinsic motivation of tourism (security, service, transportation, and attraction) and for the intrinsic motivation of tourism. (interpersonal relations, and physical aspects) with statistical significance at the .05 level

Keywords: motivation for tourism, decision, Thai tourists

ความเป็นมาของปัญหา

การท่องเที่ยวเป็นธุรกิจที่มีบทบาทสำคัญ เป็นแหล่งสร้างรายได้ที่สำคัญของจังหวัดพังงามีความหลากหลายทางการท่องเที่ยว ทั้งด้านศิลปวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต ชุมชน เชิงสุขภาพหรือสปา น้ำพุร้อน และการท่องเที่ยวทางทะเล มีแหล่งท่องเที่ยวสำคัญที่มีศักยภาพ เช่น หมู่เกาะสิมิลัน หมู่เกาะสุรินทร์ ซึ่งเป็นแหล่งดำน้ำดูปะการังที่มีชื่อเสียงในระดับโลก และยังมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีอัตราการขยายตัวของนักท่องเที่ยว ผู้มาเยือนในพื้นที่จังหวัดพังงาสร้างรายได้ในภาคบริการท่องเที่ยวมูลค่าหลายล้านบาท/ต่อปีให้กับประเทศ และเป็นจังหวัดที่มีจำนวนนักท่องเที่ยว และรายได้จากการท่องเที่ยว สูงเป็นอันดับ 5 ของภาคใต้ รองจากจังหวัดภูเก็ต สงขลา กระบี่ และจังหวัดสุราษฎร์ธานี แม้ปัจจุบันสถานการณ์ การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 จะมีการแพร่ระบาดไปทั่วโลกทุกภูมิภาค รวมทั้งประเทศไทย และจังหวัดพังงา ที่กระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม คุณภาพชีวิต ในช่วงปี 2563 เป็นช่วงปีของการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ส่งผลให้จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดพังงาหดตัวลงโดยมีจำนวนนักท่องเที่ยว จำนวน 1,213,421 คน จากจำนวน 4,905,309 คน ในปี 2562 หดตัวลงร้อยละ 75.26 กลุ่มนักท่องเที่ยวในประเทศ จำนวน 638,824 คน หดตัวลงจากปี 2562 ที่มีจำนวน 1,434,895 คน หดตัวลง ร้อยละ 55.48 ในขณะเดียวกันกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ มีจำนวน 574,497 คน จากจำนวน 3,470,414 คน หดตัวลงร้อยละ 83.44 เช่นกัน (สำนักงานจังหวัดพังงา, 2564)

อย่างไรก็ตามแม้สถานการณ์ การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 จะยังไม่ยุติ แต่การพัฒนาการท่องเที่ยวที่จะรองรับสถานการณ์ภายหลังสถานการณ์

ภายหลัง โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ได้คลี่คลายลง ยังเป็นสิ่งที่ท้าทายต่อการพัฒนา โดยเฉพาะการปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์สู่การท่องเที่ยวแนวใหม่ (New normal) ท่องเที่ยวยุคดิจิทัล มีความสำคัญและจำเป็นต่อการพัฒนาท่องเที่ยว และถึงตลาดการท่องเที่ยวแนวใหม่ที่ผู้พื้นที่จังหวัด ต่อไป ประกอบกับจังหวัดได้ร่วมมือกับผู้ประกอบการภาคธุรกิจเอกชนด้านการท่องเที่ยวภายในจังหวัดร่วมกันประชาสัมพันธ์ ในเชิงรุกทั้งในและต่างประเทศและจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว เสริมสร้างศักยภาพเครือข่ายการท่องเที่ยว การบริหารจัดการ และการกระตุ้นการท่องเที่ยวในชุมชน รวมทั้งการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ๆ อย่างต่อเนื่องส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบครบวงจร ตั้งแต่การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวการพัฒนาสินค้า และผลิตภัณฑ์เพื่อการท่องเที่ยว การพัฒนาบุคลากรทางการท่องเที่ยว การส่งเสริมการตลาด และการประชาสัมพันธ์ สร้างมาตรฐานทางการท่องเที่ยว ระดับสากลตลอดจนการพัฒนาเครือข่ายเพื่อกระจาย การท่องเที่ยวสู่ชุมชน โดยส่งเสริมการท่องเที่ยว ส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบครบวงจร กระจายรายได้ทางเศรษฐกิจสู่ชุมชนและประชาชนในวงกว้าง และนำทุนทางวัฒนธรรมของจังหวัดพังงามาสร้างคุณค่าทางสังคมและเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ เพื่อกระตุ้นการท่องเที่ยวของจังหวัดพังงาเชิงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมประเพณี ซึ่งเป็นทุนทรัพย์และอัตลักษณ์ของจังหวัดพังงาให้เกิดความยั่งยืน เพิ่มรายได้และจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง สังคมเกิดความตระหนักในคุณค่าของวัฒนธรรม สร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ด้วยการนำประวัติศาสตร์ของท้องถิ่นมาสร้างความเข้มแข็งทางวัฒนธรรมและสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวให้กับคนในชุมชน ยังรวมถึงการสร้างตลาดการท่องเที่ยวในเชิงรุก การจัดหากิจกรรมใหม่ๆ ในพื้นที่รวมถึงการพัฒนา Cluster

ท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นการท่องเที่ยวโดยชุมชน การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวทางทะเลของทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน สถาบันการศึกษา และภาคประชาสังคม รวมถึงการเชื่อมโยงการท่องเที่ยว Sand box ในภูมิภาคกลุ่มอันดามัน (สำนักงานจังหวัดพังงา, 2564)

ในขณะเดียวกันภาครายได้จากการท่องเที่ยวของจังหวัดพังงา มีรายได้จากการท่องเที่ยวสูงเป็นอันดับ 5 ของภาคใต้ รองจากจังหวัดภูเก็ต สงขลา กระบี่ และจังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นต้น ในปี 2563 รายได้จากการท่องเที่ยว มีจำนวน 11,729 ล้านบาท หดตัวลงจาก ปี 2562 ที่มีจำนวน 51,705 ล้านบาท หรือหดตัวลงร้อยละ 77.32 รายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทย หดตัวลง ร้อยละ 55.01 ในขณะที่รายได้จากการท่องเที่ยวของชาวต่างชาติ ก็หดลง ร้อยละ 80.50 เช่นกัน จากสภาวะสถานการณ์ความขัดแย้งทางเศรษฐกิจและสังคม ส่งผลกระทบต่อรายได้ของภาคอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวในพื้นที่ ส่งผลทำให้สถานประกอบการหลายแห่งต้องมีการเตรียมกลยุทธ์ในการบริหารจัดการเพื่อให้ธุรกิจทางการท่องเที่ยวสามารถดำเนินการต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาแรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา เพื่อเป็นแนวทางหนึ่งในการวางแผนพัฒนาการตลาดการท่องเที่ยวและการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพมาตรฐานที่ดี ทำให้นักท่องเที่ยวชาวไทยเกิดความประทับใจ รวมถึงรองรับนักท่องเที่ยวที่จะเพิ่มขึ้นในอนาคต อันจะส่งผลต่อสภาพเศรษฐกิจและสังคมโดยรวมของจังหวัดพังงาและส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดพังงาทั้งในปัจจุบันและอนาคต และเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้องต่อผู้วิจัย อีกทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำผลจากการวิจัยในครั้งนี้ไปปรับปรุงพัฒนาต่อยอดกลยุทธ์ในการบริหารจัดการเพื่อที่จะสามารถตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทย และพัฒนาองค์กรให้เติบโตบรรลุเป้าหมายที่องค์กรวางไว้ได้อย่างสูงสุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะประชากรศาสตร์ที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา
2. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประเภทของการวิจัย

การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research method) โดยศึกษาถึงแรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่ได้มีการเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดพังงา โดยต้องมีประสบการณ์ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดพังงาอย่างน้อย 1 ครั้ง และไม่เกิน 5 ปี ซึ่งผู้วิจัยไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่ได้มีการเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดพังงา โดยต้องมีประสบการณ์ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดพังงาอย่างน้อย 1 ครั้ง และไม่เกิน 5 ปี เนื่องจากไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ใช้วิธีการกำหนดขนาดตัวอย่าง โดยสูตรของ Cochran (1977) กำหนดค่าความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้โดยประมาณ 385 ตัวอย่าง เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ในขั้นตอนต่อไป และสำหรับการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ ได้มีการใช้วิธีในการเลือกตัวอย่างแบบไม่อาศัยความน่าจะเป็น (Non-probability sampling) โดยการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งเป็นคำถามชนิดปลายปิด (Close-end questionnaire) จำนวน 385 ชุด โดยคำถามในแบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ส่วน โดยจะครอบคลุม และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ดังนี้

ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม จำนวน 6 ข้อ ได้แก่

เพศ อายุ ระดับการศึกษา ภูมิลำเนา สถานภาพสมรส และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน โดยมีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบได้เพียงคำตอบเดียว (Multiple choices)

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยว จำนวน 10 ข้อ ได้แก่ วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยว พาหนะที่ใช้ในการเดินทาง ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว บุคคลที่มาท่องเที่ยวด้วย เดินทางท่องเที่ยวในช่วงไตรมาสใด ช่วงวันที่เดินทางมาท่องเที่ยว ช่วงเวลาที่เดินทางมาท่องเที่ยว รับรู้ข้อมูลข่าวสารจากช่องทางใด ประเภทของสถานที่ที่ขอไปท่องเที่ยวในจังหวัดพังงา และกิจกรรมที่ขอเข้าร่วมในจังหวัดพังงา โดยมีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบได้เพียงคำตอบเดียว (Multiple choices)

ส่วนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแรงจูงใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ตามของลิเคิร์ท สเกล (Likert scale) 5 ระดับ

ส่วนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ตามของลิเคิร์ท สเกล (Likert scale) 5 ระดับ

3.2 ผู้วิจัยได้จัดทำแบบสอบถามขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมและผ่านความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว นำเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องทั้งการใช้ภาษาและให้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย เพื่อให้แบบทดสอบมีประสิทธิภาพในการเก็บข้อมูลโดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-objective Congruence: IOC) ซึ่งผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ พบว่า มีค่า IOC อยู่ระหว่าง .67 ถึง 1.00 ผ่านเกณฑ์ .50 (Rovinelli and Hambleton, 1977) ถือว่าข้อคำถามสามารถนำไปใช้ได้

3.3 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือให้สมบูรณ์แล้วนำไปเก็บข้อมูล จำนวน 30 ชุด จากกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำข้อมูลที่ได้นั้นมาวิเคราะห์เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง โดยใช้วิธีการวัดความสอดคล้องภายใน (Internal consistency

method) ซึ่งพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (กัลยา วาณิชยปัญญา, 2561) โดยพบว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีค่าเท่ากับ .995 ซึ่งผ่านเกณฑ์ .70 ดังนั้นจึงสามารถนำข้อคำถามไปเก็บข้อมูลได้

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary source) ได้แก่ การค้นคว้าและสืบค้นข้อมูลที่เผยแพร่จากแหล่งข้อมูลต่างๆ ผ่านสื่อออนไลน์และออฟไลน์ ได้แก่ วารสาร สิ่งพิมพ์ และหนังสือทางวิชาการ รวมทั้งการทบทวนวรรณกรรมจากงานวิจัยของผู้อื่นที่ได้ทำการศึกษาในเรื่องแรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา

แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary source) ได้แก่ การเก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งเป็นคำถามชนิดปลายปิด (Close-end questionnaire) จำนวน 385 ชุด ผู้วิจัยลงพื้นที่บริเวณในจังหวัดพังงา เพื่อเก็บแบบสอบถามโดยผู้วิจัยได้ทำการลงพื้นที่ด้วยตนเอง และการแจกแบบสอบถามออนไลน์ (Google form) ผ่าน QR Code

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา ใช้การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การหาค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และสถิติเชิงอนุมาน ใช้สถิติการวิเคราะห์ค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA: F-test) และการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงพหุ (Multiple regression analysis)

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 20–25 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพมหานคร สถานภาพโสด และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 – 25,000 บาท

2. ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยว พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์หลักในการ

เดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดพังงาของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ คือ ต้องการพักผ่อนทางกายและจิตใจ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ ใช้รถยนต์ส่วนตัวในการเดินทางท่องเที่ยว มีค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้งโดยประมาณ 1,001 – 2,000 บาท เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดพังงากับคู่สมรส/แฟน นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดพังงาในช่วงไตรมาสที่ 1 (มกราคม - มีนาคม) ช่วงวันศุกร์ – วันอาทิตย์ ช่วงเวลา 12.01 – 16.00 น. รับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในจังหวัดพังงาจากช่องทางอินเทอร์เน็ต สถานที่ที่นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ชอบไปท่องเที่ยวในจังหวัดพังงามากที่สุด คือ ทะเล/ชายหาด และกิจกรรมที่ชอบเข้าร่วมในจังหวัดพังงา คือ ทัวร์วันเดย์ทริป ดำน้ำตื้นที่หมู่เกาะสิมิลันภูเก็ต (มีเรือหลายแบบให้เลือก/ดำน้ำตื้น 2 ครั้ง)

3. ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็นต่อแรงจูงใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ แรงจูงใจภายในของการท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก และแรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก

3.1 แรงจูงใจภายในของการท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับความคิดเห็นต่อแรงจูงใจภายในของการท่องเที่ยว โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านกายภาพ อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านวัฒนธรรม อยู่ในระดับมาก ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล อยู่ในระดับมาก และต่ำที่สุด คือ ด้านสถานภาพและเกียรติภูมิ อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

3.2 แรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับความคิดเห็นต่อแรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านระบบการรักษาความปลอดภัย อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านการบริการ อยู่ในระดับมาก ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับมาก ด้านการคมนาคม อยู่ในระดับมาก และต่ำที่สุด คือ ด้านสิ่งดึงดูดใจ อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

4. ข้อมูลเกี่ยวกับการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็นต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านการตัดสินใจ อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านพฤติกรรมหลังการท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก ด้านการค้นหาข้อมูล อยู่ในระดับมาก ด้านการประเมินทางเลือก อยู่ในระดับมาก และต่ำที่สุด คือ ด้านการตระหนักถึงปัญหา อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

5. ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะประชากรศาสตร์แตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงาแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 เพศ พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงาไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.2 อายุ พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 1.3 ระดับการศึกษา พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 1.4 ภูมิลำเนา พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 1.5 สถานภาพสมรส พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 1.6 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 2 แรงจูงใจในการท่องเที่ยว มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัด

พังงา สามารถแสดงผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 ได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ตัวพยากรณ์	B	S.E.	Beta	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	.628	.226		2.777	.006
แรงจูงใจภายในของการท่องเที่ยว					
ด้านกายภาพ (X_1)	.091	.045	.077	2.001	.046*
ด้านวัฒนธรรม (X_2)	-.026	.018	-.052	-1.470	.142
ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (X_3)	.143	.035	.167	4.055	.000*
ด้านสถานภาพและเกียรติภูมิ (X_4)	-.021	.029	-.030	-.709	.479
แรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว					
ด้านสิ่งดึงดูดใจ (X_5)	.070	.031	.108	2.280	.023*
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (X_6)	.062	.045	.069	1.387	.166
ด้านการคมนาคม (X_7)	.141	.041	.160	3.455	.001*
ด้านการบริการ (X_8)	.191	.046	.220	4.136	.000*
ด้านระบบการรักษาความปลอดภัย (X_9)	.207	.049	.225	4.227	.000*
R = .739, R ² = .547, Adjusted R ² = .536, SEest = .220, F = 50.237, Sig. = .000, Durbin Watson = 2.001					

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า แรงจูงใจในการท่องเที่ยว แรงจูงใจภายในของการท่องเที่ยว ด้านกายภาพ (Beta = .077) และด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Beta = .167) ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับแรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว ด้านสิ่งดึงดูดใจ (Beta = .108) ด้านการคมนาคม (Beta = .160) ด้านการบริการ (Beta = .220) และด้านระบบการรักษาความปลอดภัย (Beta = .225) ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การศึกษา เรื่อง แรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงาผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการศึกษาดังนี้

1. นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะประชากรศาสตร์แตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

ชาวไทยในจังหวัดพังงาแตกต่างกัน สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 เพศ พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงาไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐวุฒิ จงธนวัฒน์ (2560) ทำการศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการตัดสินใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาท่องเที่ยวชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า เพศ ไม่ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี

1.2 อายุ พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐวุฒิ จงธนวัฒน์ (2560) ทำการศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการตัดสินใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาท่องเที่ยวชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า อายุ ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี

1.3 ระดับการศึกษา พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐวุฒิ จงธนะวัฒน์ (2560) ทำการศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการตัดสินใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาท่องเที่ยวชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า ระดับการศึกษา ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรี

1.4 ภูมิภานา พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีภูมิภานาแตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา สอดคล้องกับงานวิจัยของ เจษฎาภรณ์ เนตรแก้ว (2559) การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวอำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่ของนักท่องเที่ยวชาวไทย ผลการศึกษาพบว่า ภูมิภานา มีผลต่อการท่องเที่ยวอำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่ของนักท่องเที่ยวชาวไทย

1.5 สถานภาพสมรส พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐวุฒิ จงธนะวัฒน์ (2560) ทำการศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการตัดสินใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาท่องเที่ยวชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า สถานภาพ ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรี

1.6 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐวุฒิ จงธนะวัฒน์ (2560) ทำการศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการตัดสินใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาท่องเที่ยวชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า รายได้ต่อเดือน ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรี

2. จากการศึกษาแรงจูงใจในการท่องเที่ยว มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

2.1 แรงจูงใจภายในของการท่องเที่ยว ด้านกายภาพ พบว่า แรงจูงใจภายในของการท่องเที่ยว ด้าน

กายภาพ ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรพรรณ สัจด์ศรี (2558) ทำการศึกษาแรงจูงใจของนักท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในชุมชนบ้านหนองขาว ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจของนักท่องเที่ยว ด้านกายภาพ ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในชุมชนบ้านหนองขาวเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

2.2 แรงจูงใจภายในของการท่องเที่ยว ด้านวัฒนธรรม พบว่า แรงจูงใจภายในของการท่องเที่ยว ด้านวัฒนธรรม ไม่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา ขัดแย้งกับงานวิจัยของ ณัฐวุฒิ จงธนะวัฒน์ (2560) ทำการศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการตัดสินใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาท่องเที่ยวชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจภายใน ด้านวัฒนธรรม ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรี

2.3 แรงจูงใจภายในของการท่องเที่ยว ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล พบว่า แรงจูงใจภายในของการท่องเที่ยว ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรพรรณ สัจด์ศรี (2558) ทำการศึกษาแรงจูงใจของนักท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในชุมชนบ้านหนองขาว ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจของนักท่องเที่ยว ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในชุมชนบ้านหนองขาวเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

2.4 แรงจูงใจภายในของการท่องเที่ยว ด้านสถานภาพและเกียรติภูมิ พบว่า แรงจูงใจภายในของการท่องเที่ยว ด้านสถานภาพและเกียรติภูมิ ไม่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา ขัดแย้งกับงานวิจัยของ วรณพร วะสุวรรณ (2564) ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเกาะเสม็ด จังหวัดระยอง ของนักท่องเที่ยวเจนเอเรชั่นวาย ผลการศึกษาพบว่า สิ่งดึงดูดใจ การเข้าถึง ความปลอดภัย และการบริการ/การรองรับส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเกาะเสม็ด จังหวัดระยอง ของนักท่องเที่ยวเจนเอเรชั่นวาย โดยผู้ประกอบการ องค์กรภาครัฐ ภาคเอกชน และหน่วยงานที่

เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเกาะเสม็ดสามารถนำผลการศึกษาที่ได้ไปบริหารจัดการกำหนดกลยุทธ์ เพื่อเพิ่มส่วนแบ่งการตลาดเป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว และกำหนดนโยบายการท่องเที่ยว เพื่อให้เหมาะสมและตอบสนองกับความต้องการของนักท่องเที่ยวเจนเนอเรชั่นวาย

2.5 แรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว ด้านสิ่งดึงดูดใจ พบว่า แรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว ด้านสิ่งดึงดูดใจ ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรพรรณ สงัดศรี (2558) ทำการศึกษาแรงจูงใจของนักท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในชุมชนบ้านหนองขาว ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจของนักท่องเที่ยว ด้านสิ่งดึงดูดใจ ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในชุมชนบ้านหนองขาวเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

2.6 แรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า แรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ไม่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา ขัดแย้งกับงานวิจัยของ ณัฐวุฒิ จงธนวัฒน์ (2560) ทำการศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการตัดสินใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาท่องเที่ยวชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจด้านสรีระ การท่องเที่ยว เพื่อตอบสนองความรู้สึกบางอย่าง แรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง และแรงจูงใจส่วนบุคคลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี

2.7 แรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว ด้านการคมนาคม พบว่า แรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว ด้านการคมนาคม ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรพรรณ สงัดศรี (2558) ทำการศึกษาแรงจูงใจของนักท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในชุมชนบ้านหนองขาว ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจของนักท่องเที่ยว ด้านการคมนาคม ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในชุมชนบ้านหนองขาวเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

2.8 แรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว ด้านการบริการ พบว่า แรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว ด้านการ

บริการ ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา สอดคล้องกับงานวิจัยของ นริศ มัจฉริยกุล (2559) ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวแบบอิสระบนเกาะไต้หวันของนักท่องเที่ยวชาวไทย ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว ด้านการบริการ ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวแบบอิสระบนเกาะไต้หวันของนักท่องเที่ยวชาวไทย

2.9 แรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว ด้านระบบการรักษาความปลอดภัย พบว่า แรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว ด้านระบบการรักษาความปลอดภัย ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา สอดคล้องกับงานวิจัยของ นริศ มัจฉริยกุล (2559) ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวแบบอิสระบนเกาะไต้หวันของนักท่องเที่ยวชาวไทย ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว ด้านระบบการรักษาความปลอดภัย ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวแบบอิสระบนเกาะไต้หวันของนักท่องเที่ยวชาวไทย

สรุปผลการวิจัย

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีอายุ ระดับการศึกษา ภูมิฐานะ สถานภาพสมรส และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และแรงจูงใจในการท่องเที่ยว พบว่า แรงจูงใจภายในของการท่องเที่ยว ด้านกายภาพ และด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับแรงจูงใจภายนอกของการท่องเที่ยว ด้านสิ่งดึงดูดใจ ด้านการคมนาคม ด้านการบริการ และด้านระบบการรักษาความปลอดภัย ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการศึกษาถึงแรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา ทำให้ทางหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ทราบถึงแรงจูงใจทั้งภายในและภายนอกของนักท่องเที่ยวและความต้องการของ

นักท่องเที่ยวชาวไทย และสามารถรูปแบบการดำเนินธุรกิจให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวได้อย่างสูงสุด ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจและกลับท่องเที่ยวซ้ำอีกครั้งได้ในที่สุด

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการขยายขอบเขตของประชากร เพื่อศึกษากลุ่มประชากรที่หลากหลายและสามารถเปรียบเทียบความสัมพันธ์และความแตกต่างแต่ละพื้นที่ได้

2. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ ฉะนั้นในการศึกษางานวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาเพิ่มเติมในส่วนของการวิจัยเชิงคุณภาพควบคู่ เพื่อให้ได้รับข้อมูลเชิงลึกและความหลากหลายของข้อมูล

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2561). สถิติสำหรับงานวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: หจก.สามลดา.
- เจษฎาภรณ์ เนตรแก้ว. (2559). ปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ของนักท่องเที่ยวชาวไทย (การค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ณัฐวุฒิ จงธนะวัฒน์. (2560). แรงจูงใจที่ส่งผลต่อการตัดสินใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาท่องเที่ยวชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี (การค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.

นริศา มัจฉริยกุล. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวแบบอิสระบนเกาะไต้หวันของนักท่องเที่ยวชาวไทย (การค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

วรพรรณ สงัดศรี. (2558). แรงจูงใจของนักท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในชุมชนบ้านหนองขาว (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

วรรณพร วะสุวรรณ. (2564). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเกาะเสม็ด จังหวัดระยอง ของนักท่องเที่ยวเจนเอเรชั่นวาย (การค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.

สำนักงานจังหวัดพังงา. (2564). แผนพัฒนาจังหวัดพังงา พ.ศ. 2566-2570. สืบค้นจาก <http://www.phangnga.go.th/index.php/th/blog/1977-2566-2570>

Cochran, W.G. (1977). *Sampling Techniques* (3rd ed). John Wiley & Sons, New York.

Rovinelli, R. J., & Hambleton, R. K. (1997). On the use of content specialists in the assessment of criterion-referenced test item validity. *Dutch Journal of Educational Research*, 1(2), 49-60.